

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКАТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Pristina, 7. octobar 2014. god.
Br. ref.:RK 711/14

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI84/14

Подносилац

Arlind Kaçaniku

**Ocena ustavnosti rešenja Rev. br. 18/2014 Vrhovnog suda
od 3. februara 2014. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

у сastavu:

Enver Hasani, председник
Ivan Čukalović, заменик председника
Altay Suroy, судија
Almire Rodrigues, судија
Snezhana Botusharova, судија
Kadri Kryeziu, судија и
Arta Rama-Hajrizi, судија

Подносилац захтева

1. Подносилац захтева је г. Arlind Kaçaniku са пребивалиштем у Призрену, кога заступа г. Ymer Koro, адвокат из Призрена.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je rešenje Rev. br. 18/2014 Vrhovnog suda od 3. februara 2014. god., koje je uručeno podnosiocu zahteva 21. marta 2014. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti rešenja Rev. br. 18/2014 Vrhovnog suda od 3. februara 2014. god., kojim je revizija podnosioca zahteva protiv rešenja Apelacionog suda (Ac. br. 373/2013 od 11. septembra 2013. god.) odbijena kao neosnovana. Podnositac zahteva tvrdi da su presudom Vrhovnog suda povređena njegova prava garantovana članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i članom 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 12. maja 2014. god., podnositac je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 10. juna 2014. god., odlukom GJR. KI84/14, predsednik Suda je imenovao sudiju Arta Rama-Hajrizi za sudiju izvestioca. Istog dana, odlukom KSH. KI84/14, predsednik je imenovao Veće za razmatranje u sastavu sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Kadri Kryeziu.
7. Dana 17. juna 2014. god., Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Apelacionom суду.
8. Dana 16. septembra 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu u punom sastavu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Počev od 25. septembra 2000. god., podnositac zahteva je bio zaposlen na neodređeno vreme u mikrofinansijskoj instituciji "FINCA-KOSOVË" u Prizrenu (u daljem tekstu: poslodavac).
10. Dana 25. juna 2010. god., na osnovu opomene date od strane disciplinske komisije, poslodavac je doneo odluku o prekidu radnog odnosa podnosiocu zahteva, sa dejstvom od 30. juna 2010. godine.

11. Dana 26. avgusta 2010. god., na gore navedenu odluku poslodavca o prekidu radnog odnosa, podnositelj zahteva je podneo tužbu Opštinskому sudu u Prizrenu.
12. Dana 22. oktobra 2012. god., Opštinski sud u Prizrenu, rešenjem C. br. 598/2010, odbacio je tužbu podnositelja zahteva kao van roka.
13. Opštinski sud je na osnovu spisa predmeta i pozivajući se na zakon na snazi, u svom rešenju utvrdio:

“Na osnovu izvedenih dokaza koji se nalaze u spisima predmeta, utvrđeno je da je tužiocu izrečena opomena od strane tužene 18.06.2010. god. (opomena propisuje da prekida radnog odnosa stupa na snagu od 30.06.2010. god., i ona je poslata podnositelju zahteva 25.06.2010. god., što se može potvrditi povratnicom PTK), dok je odluka o prekidu radnog odnosa doneta 30.06.2010. god. (ovaj dan je navedenu u tužbi od strane samog podnositelja zahteva), obaveštenje koje je primio podnositelj zahteva dan kasnije putem pošte (ova činjenica je potvrđena otpremnicom pošte). Tužilac je tužbu podneo 26.08.2010. godine. Na osnovu spisa predmeta se jasno može primetiti da je od pravosnažne odluku o prekidu radnog odnosa prošlo 56 dana. Dakle, tužba je podneta sudu van zakonskog roka od 45 dana [...]”.

14. Kao rezultat žalbe izjavljene na rešenje Opštinskog suda u Prizrenu, Apelacioni sud Kosova je rešenjem AC. br. 373/2013, odbio žalbu podnositelja zahteva kao neosnovanu i potvrdio rešenje C. br. 598/2010, od 22. oktobra 2010. god., Opštinskog suda u Prizrenu.
15. Protiv rešenja Apelacionog suda, podnositelj zahteva, tvrdeći bitnu povredu Zakona o parničnom postupku i pogrešnu primenu materijalnog prava, izjavio je reviziju Vrhovnom суду Kosova.
16. Dana 3. februara 2014. god., Vrhovni sud je svojim rešenjem Rev. br. 18/2014 odbio reviziju podnositelja zahteva kao neosnovanu.
17. U vezi sa pokrenutim tvrdnjama od strane podnositelja zahteva, Vrhovni sud nalazi:

“Prema članu 83. Zakon o osnovnim pravima iz radnog odnosa, propisano je da radnik koji je nezadovoljan konačnom odlukom nadležnog organa u organizaciji ili ako ovaj organ ne doneše odluku u roku od 30 dana od dana podnošenja zahteva, odnosno prigovora, ima pravo da u narednom roku od 15 dana traži zaštitu svojih prava pred nadležnim sudom. Tužilac je prema Zakonu o udruženom radu i Zakonu o osnovnim pravima iz radnog odnosa mogao da traži zaštitu prava iz radnog odnosa. Ovi zakoni su bili na snazi, obzirom da su Uredbom Specijalnog predstavnika generalnog sekretara UN br. 1999/24 (član 1) određeni zakoni koji su na snazi na Kosovu. Članom I tačka (b) su predviđeni zakoni koji su bili na snazi na Kosovu do 22.3.1989. godine. Primjenjivi zakoni do 1999. godine, pored drugih zakona, bili su i Zakon o udruženom radu i Zakon o osnovnim pravima iz radnog odnosa, koji

propisuju rok za zaštitu prava radnika iz radnog odnosa, dakle, navedenu tvrdnju u reviziji da zakoni, koje su primenili nižestepeni sudovi, ne sadrže nijednu odredbu u pogledu roka tužbe, ovaj sud ocenjuje kao neosnovanu.”
[...]

Prema oceni Vrhovnog suda, nižestepeni sudovi su pravilno primenili odredbu člana 83. ZOPRO [Zakon o osnovnim pravima iz radnog odnosa], obzirom da je ovaj rok prekluzivan i nakon isteka ovo roka, zaposleno lice gubi pravo na sudsку zaštitu, dakle, tužba podneta nakon ovog perioda treba da se odbaci kao van roka [...].

Navodi podnosioca

18. Podnositac zahteva se obraća Sudu sa sledećim obrazloženjem:

“[...] Redovni sudovi su u ovom slučaju tužbu podnosioca zahteva odbili kao van roka, zasnivajući se na Zakonu o osnovnim pravima iz radnog odnosa bivše SFRJ, koji je objavljen u Službenom listu br. 60/1989 od 08.10.1989. god., koji je stupio na snagu nakon 8 dana od objavljivanja, odnosno **14.10.1989. godine**. Ovo predstavlja povredu člana 1.1 te Uredbe UNMIK-a br. 1999/24. Treba naglasiti da član 1.2 ove Uredbe propisuje mogućnost primene nekog zakona i nakon ovog dana, ako taj zakon nije diskriminatoran i ako predmet ili situacija **ne mogu da se podrže zakonom određenim u stavu 1.1 ove Uredbe**. Međutim, u ovom slučaju, ovakva situacija predviđena članom 1.2 ove Uredbe nije postojala, obzirom da je ova stvar (rok tužbe), podržana **Zakonom o udruženom radu** (objavljenu Službenom listu bivše SFRJ 53/1976). U stvari, Vrhovni sud je u svojoj odluci naveo da je i ovaj zakon prema Uredbi br. 1999/24, pozitivan, međutim, ovaj sud nije konkretno naveo nijedan član ovog zakon [...].”

19. Podnositac zahteva zaključuje, tvrdeći: “[...] redovni sudovi nisu sproveli pravično suđenje, primenjujući neprimenljiv zakona na Kosovu i to je rezultiralo time da podnositac zahteva ostane bez sudske zaštite, što predstavlja povredu članova 31 i 54. Ustava Republike Kosovo.”

20. Konačno, podnositac zahteva se obraća Sudu sa sledećim zahtevom:

“[...] Da se Ustavni sud izjasni da li može da se primeni zakon nakon 22.03.1999 [1989], ako drugi primenljivi zakoni na Kosovu pre ovog dana u oblasti radnih odnosa regulišu samo pravna pitanja (rok tužbe).”

Ocena prihvatljivosti zahteva

21. Kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca zahteva, Sud prvo treba da ispita da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovnikom.

22. U tom smislu, član 113, stav 7, Ustava propisuje:
- “Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.*
23. Sud se poziva i na pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:
- (1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan”.*
- (2) *“Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] ili (b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava. [...] ili (d) da podnositelj zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.*
24. Kao što je gore navedeno, podnositelj zahteva tvrdi: *[...] redovni sudovi nisu sproveli pravično suđenje, primenjujući neprimenljiv zakona na Kosovu i to je rezultiralo time da podnositelj zahteva ostane bez sudske zaštite, što predstavlja povredu članova 31 i 54. Ustava Republike Kosovo“, i traži od Suda “[...] Da se izjasni da li može da se primeni zakon nakon 22.03.1999 [1989], ako drugi primenjivi zakoni na Kosovu pre ovog dana u oblasti radnih odnosa regulišu samo pravna pitanja (rok tužbe).”*
25. U ovom slučaju, Sud nalazi da pokrenuta stvar od strane podnosioca zahteva predstavlja pitanje zakonitosti, a ne ustavnosti.
26. U tom pogledu, Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi činjeničnim greškama ili zakonom (zakonitost) navodno počinjenih od strane Vrhovnog suda, osim u onoj meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
27. Sud, takođe, ponavlja da Ustavni sud ne može da zameni ulogu redovnih sudova. Dužnost je redovnih sudova da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god.; vidi takođe slučaj KI70/11 podnositelja zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.).
28. Vezano sa tvrdnjom podnosioca zahteva, citiranoj u stavu 24, Sud primećuje da je obrazloženje pruženo rešenjem Vrhovnog suda jasno i pokriva tvrdnje koje je pokrenuo podnositelj zahteva u vezi sa primenom zakona na snazi u slučaju roka tužbe. Nakon razmatranja svih postupaka, Sud je takođe našao da postupci pred Apelacionim i Opštinskim sudom u Prizrenu nisu bili nepravični ili proizvoljni

(vidi slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. god.).

29. Shodno tome, Sud smatra da je zahtev neprihvatljiv kao očigledno neosnovan, jer činjenice iznete od strane podnosioca zahteva ni na jedan način ne opravdavaju tvrdnju o povredi ustavnih prava na koje se poziva podnositelj zahteva i podnositelj nije na dovoljan način potkrepeo svoju tvrdnju.

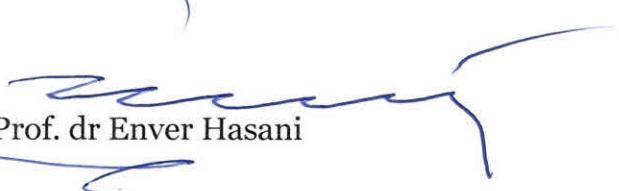
IZ TIH RAZLOGA

U skladu sa pravilima 36 (2), b) i d) i 56 (2) Poslovnika, 16. septembra 2014. god., jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona;
- IV. DA OGLASI da odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Arta Rama-Hajrizi

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani

